

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Αριθμ. Πρωτ.: 135/2025

Αρχιεπισκοπική Έγκύκλιος για τὸ Ἅγιο Πάσχα.

Ἅγιο Πάσχα 2025

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους καὶ Θεοφιλεστάτους Ἀρχιερεῖς, τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ Διακόνους, τὶς Πρεσβυτέρες καὶ τὶς Διακόνισσες, τοὺς Μοναχοὺς καὶ τὶς Μοναχές, τοὺς Προέδρους καὶ τὰ Μέλη τῶν Κοινοτικῶν Συμβουλίων, τοὺς Ἐντιμολογιωτάτους Ἄρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὰ μέλη τῆς Ἡγεσίας τῶν 100, τὰ Ἡμερήσια καὶ Ἀπογευματινὰ Σχολεῖα, τὶς Φιλοπτώχους Ἀδελφότητες, τὴ Νεολαία, τὶς Ἑλληνορθόδοξες Ὄργανώσεις καὶ ὁλόκληρο τὸ Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

«Συνανέστησας παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου».

(Κανόνας τοῦ Πάσχα, ὠδή 6^η).

Προσφιλεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές ἐν τῷ ἀναστάντι Χριστῷ,

Χριστὸς ἀνέστη!

Τὸ μέγιστο γεγονός ἐστὶν ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, δηλαδὴ ἡ ἀνάστασις ἐκ τῶν νεκρῶν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ συντελέσθηκε χωρὶς τὴν παρουσίαν μαρτύρων τῆ νύχτα ἐκείνη. Οἱ σταυρωτὲς του, ποὺ ἔβαλαν φρουροὺς γιὰ νὰ σιγουρευτοῦν ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἀγγίξει τὸν σφραγισμένον λίθον ποὺ σκέπαζε τὸν τάφον του, ἐνίωσαν μόνον τὸν σεισμὸν καὶ ἔδωσαν ψευδῆ μαρτυρία γιὰ τὰ γεγονότα ἐκείνης τῆς νύχτας (Ματθ. κζ' 62-66). Ὅμως ὁ ἀναστημένος Κύριος δὲν χρειαζόταν νὰ ἀποκυλήσει τὸν λίθον καὶ νὰ παραβιάσει τὴν σφραγίδα, καθὼς ἡ ἀνάστασις του ὑπερβαίνει κάθε ἀνθρώπινη λογικὴ κατανόησιν. Ὁ σεισμὸς ἐγένετο καὶ ὁ λίθος ἀποκυλίσθη ἀπὸ τὸν ἄγγελον ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον γιὰ τοὺς ἀποσβολωμένους στρατιῶτας, τὶς μυροφόρας καὶ τοὺς ἀπορημένους μαθητὰς του.

Ἡ Ἐκκλησία, μὲ τὴ θεόπνευστη σοφία της, μᾶς προσφέρει μίᾳ ἀναπαράστασι ἀυτῆς τῆς στιγμῆς στὴν εἰκόνα ποὺ φέρει τὸν τίτλο «ἡ ἀνάστασις». Ἡ διασημότερη ἐκδοχὴ ἀυτῆς τῆς εἰκόνας παγκοσμίως, ἡ ὁποία ἔχει ἐμπνεύσει ἀναρίθμητα ἀντίγραφα, βρῖσκεται στὸ παρεκκλήσιο τῆς Μονῆς τῆς Χώρας στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ, ὁ ἔνδοξος καὶ ἀναστημένος Κύριος τῆς Δόξης ἀνασύρει τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ ἀπὸ τοὺς τάφους τους, κρατώντας τους ὄχι ἀπὸ τὸ χέρι, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν καρπὸ. Ἀυτὴ ἡ δραματικὴ λεπτομέρεια τῆς λύτρωσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὸν Ἄδη δείχνει, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι «τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι» (Ἐφ. 2, 8). Διότι δὲν ἀπόκειται στὴ δικὴ μας προσπάθεια νὰ κερδίσουμε τὴν αἰώνια ζωὴ. Εἶναι ἡ θυσία τοῦ σταυροῦ μὲ κατάληξή της τὴν ἀνάστασι, ἡ ὁποία μᾶς εἰσάγει στὶς μονὲς τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Θεὸς μᾶς κρατᾷ μὲ φωτεινὴ καὶ δυνατὴ ἀγάπη! Δὲ μᾶς ἀφήνει νὰ φύγουμε ἀπὸ κοντὰ του καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν δικὴ μας δύναμη γιὰ νὰ κρατηθοῦμε κοντὰ του. Γιατί, ὅπως ξαναλέει ὁ ἀπόστολος, «τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ» (Α΄ Κορ. 1, 25).

Ἀγαπητοὶ μου χριστιανοί,

Ἐὰν ἔτσι μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός, πῶς ἄραγε ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀγαπᾶμε ἀλλήλους; Τὴν περίοδο τοῦ Πάσχα, ὅταν ψάλλουμε: «Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ ἀναστάσει» (Δοξαστικὸ τοῦ ὄρθρου τῆς ἑορτῆς), πῶς μπορούμε νὰ ἔχουμε ἀρνητικὰ συναισθήματα γιὰ τοὺς ἄλλους; Ἄς κρατηθοῦμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ ἄς ἀνυψώσουμε ἀλλήλους μὲ ἀγάπη, συμπόνια, συγχώρησι καὶ ἔλεος. Διότι ὁ Θεὸς πρῶτος μᾶς ἀνύψωσε, ὥστε νὰ μοιρασθοῦμε τὴν ὑψωσι ἀυτῆς τῆς ἀγάπης μὲ ὅλους γύρω μας. Μόνον τότε μπορούμε νὰ ψάλλουμε μὲ πληρότητα καὶ ἀνεκλάλητη χαρὰ τὸν θριαμβευτικὸ πασχάλιο ὕμνο:

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωὴν χαρισάμενος.

Χριστὸς Ἀνέστη!

† ὁ Ἀμερικῆς Ἐλπιδοφόρος